

SLOVÁ PRVÝCH BOHOV

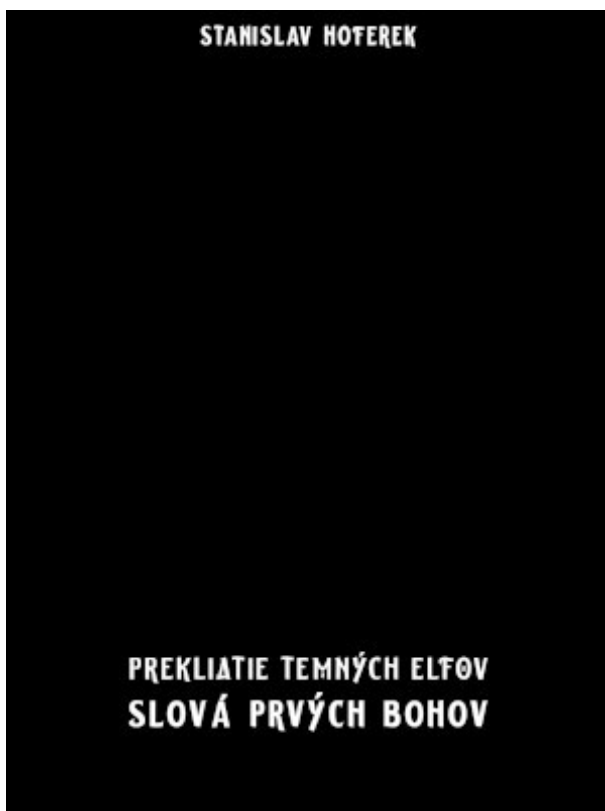
Prekliatie temných elfov

Prequel o stvorení sveta

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>001100</u>

O knihe

Prequel, origin story či jednoducho príbeh o Herdanovi, hlavnom a najdôležitejšom nepriateľovi všetkého živého. Prekliatie temných elfov má svoj začiatok, ktorý sa dá ľahko prečítať, no i tak nejde o krátku knihu vhodnú pre kohokoľvek.

Komplikovaný príbeh Herdana, Arowe a Eraniel je v zjednodušenej forme rozdelený na krátke kapitoly. Slová prvých bohov je kniha tak o bohoch, ako i o stvorení sveta a prvých rás. Hlavné zameranie je však na postavu, ktorá dokáže kombinovať krutosť a absurditu v podobe, ktorá sa dá ľahko zapamätať – ale len veľmi ťažko pochopiť.

Obsah

SLOVÁ PRVÝCH BOHOV.....	1
O knihe.....	2
1. kapitola – Vyhnanec.....	4
2. kapitola – Bojovník.....	7
3. kapitola – Sedem detí Bojovníka.....	11
4. kapitola – Vzostup zla.....	14
5. kapitola – Prví ľudia.....	17
6. kapitola – Eraniel.....	20
7. kapitola – Lasker a Marasken.....	22
8. kapitola – Zrodienie temných elfov.....	24
9. kapitola – Slová prvých bohov.....	26

1. kapitola – Vyhnanec

Bol sám. Nevedel, kto je. Kým je. Nepoznal svoju úlohu, svoje poslanie, dokonca ani svoje vlastné meno. Plával v nekonečnej temnote a nič nevidel, nič nepočul a ničomu nerozumel.

Bol to prvý vládca. Prvý boh. Ten, kto bol úplne na začiatku. Nebol to však niekto, kto by vedel všetko. Skôr niekto, kto nevedel nič. Tvor, ktorý si uvedomoval len málo a poznal len to málo, čo tvorilo jeho svet.

Mal však ešte niečo. Spomienku. Spomienku na iný svet, kde boli farby. Nevedel, čo znamenajú. Videl predmety, ktorých účel nepoznal. Počul neznáme a rôznorodé zvuky, ktoré mu však nehovorili vôbec nič. Mal pocit, že všetky tieto vnemy ani nemusia byť skutočné.

Musel odísť. Nevedel, kto ho odohnal. Ani kde bol vlastne nechcený. V jeho svete bola jedna neznáma za druhou. Poznával temnotu a snažil sa spomenúť si na miesto, ktoré nepoznal.

Rozhodol sa, že niečo urobí. Nevedel čo a ako, mal úplný zmätok vo všetkom, ale pociťoval potrebu. Prvé, čo vytvoril, bola veľká, biela guľa. Obrovská guľa, ktorá nemala nič. Žiadny zvuk, žiadny veľkolepý príbeh. Len jednoduchá guľa. Zobral ju do rúk a hodil ju. Tá letela obrovským priestorom a on ju znovu chytil. Hodil ju znovu a znovu. V tom si spomenul na ďalšie farby. Vytvoril červenú guľu. Po nej aj

zelenú, modrú, žltú a mnohé ďalšie farby. Vytvoril gule s rôznymi farbami, ale rovnakými rozmermi. Žiadna sa nelišila od ostatných viac ako len farbou.

Chytil pôvodnú, bielu guľu a pevne ju držal. Dodal jej všetko, čo si pamätal. Nevedel, čo bolo pravé a čo nie. Nemohol jej však dať všetko, pretože nepoznal skoro nič. Udalosti, ktoré ho sem dostali, mu boli úplne neznáme.

Naraz dostal strach. Pomyslel si, že nie je náhoda, že sa dostal práve sem. Chcel mu niekto ublížiť? Dostal ho sem nejaký osud? Vôla mocnejšej bytosti? Príde niekto, kto ho zničí? To nedovolí. Bude pripravený.

Vytvoril kocku. Tentokrát maličkú. Tak malú, že ju on sám takmer nevidel. Dal jej schopnosť učiť sa. Pomenoval ju A. Jednoduché meno pre niečo, čo začalo ako jednoduchý útvar. Kocka sa začala deliť. Zväčšovala sa a delila, až ďalšie kocky obsadili celý povrch bielej gule. Následne sa ďalšie malé kocky dostali do gule a začali ju meniť zvnútra.

Vznikol prvý svet. Guľa posiatá farbami. Jednotlivé časti začínali voňať a všetky tvary sa menili z jednoduchých na zložitejšie. Vznikajú prvé kamene, prvá voda a všetko neživé.

Ten, kto to všetko vytvoril, si uvedomil novú úzkosť. Nový strach. Ktokoľvek príde, môže zničiť jeho dielo. Môže tiež zničiť jeho a výsledkom by bolo nedokonalé, nehotové dielo. Gule a kocky vytvorili základ sveta, ktorý potrebuje ďalšie zlepšenie.

Rozhodol sa, že urobí správcu tohto sveta. Nieкого, kto sa bude zaujímať o tento svet a bude ho zveľad'ovať, keď tu on nebude. Vytvoril obraz samého seba a dal mu všetku svoju moc. Jediné, čo nepridal, je strach. On sám strach mal, ale nechcel, aby sa bál aj niekto ďalší.

2. kapitola – Bojovník

Nový svet mal teraz dvoch pánov. Jeden poznal strach a jeden nie. Pre obidvoch bolo všetko nové. Nevedeli spolu komunikovať. Nemali rovnaké názory. To, že ich odlišoval strach, sa ukázalo ako veľký rozdiel. Jeden sa bál, že príde niečo zlé. Druhý sa ničoho nebál a chcel tvoriť. Dostali sa do konfliktu. Prvý si myslel, že je na tomto svete dlhšie a tak môže všetko lepšie ovládať. Druhý pocítil krivdu. Vytvoril prvú zbraň. Jednoduchú kocku, ktorá však nemala možnosť učiť sa, ale zabíjať. Nový poriadok zabil ten starý. Ten, kto nepoznal strach, spoznal smrť. Možno ani nechcel zabiť svojho stvoriteľa, ale nebál sa, že by sa mu niečo stalo. Nepoznal odplatu. Svojho staršieho brata nepotreboval. Však vedel všetko, čo vedel on. Minimálne tak to bolo z jeho uhla pohľadu.

Uvedomil si, že spoznal niečo nové. Rozhodol sa, že nebude nič pomenovávať tak jednoducho, ako jeho starší brat. Dal si meno Bojovník. Prikázal všetkým guliam a všetkým kockám, aby ho akceptovali ako neobmedzeného vládcu. Zmenil jednoduché objekty na zložité, krásne a záhadné nové útvary. Z gúl vytvoril hviezdy na nebi a zameral sa na tú, ktorá sa vyvíjala aj bez jeho pričinenia. Na nej sa neustále menil povrch. Mláky sa menili na jazerá, následne na moria a oceány. Po dlhom čase sa tam, kde bola mláka, objavil oceán a tam, kde bol oceán, mláka. Všetko malo svoj vlastný poriadok.

Bojovníkovi sa však nechcelo čakať na dlhý, prirodzený vývoj. Mal svoj svet, kde mu nikto nič nediktoval a nezakazoval. Rozhodol sa, že vytvorí živé bytosti.

Vytvoril prvé ryby v oceánoch, prvé žaby v močiaroch a obsadil pevninu rôznymi druhmi života. Presne takými, ako si prial on sám. Vytvoril lesy s vysokými stromami a divé byliny, ktoré sa dokázali udržať aj medzi skalami. Dal každému dokonalé podmienky a svet, ktorý vytváral, bol plný života. Od jaskýň v podzemí po oblohu, všade sa objavil život.

Potom si spomenul na smrť. Na ten pocit, keď prvýkrát zabil. Nariadil živým bytostiam, aby lovili iné bytosti. Dal im vedieť, čo to znamená hlad a čo to znamená utekať o život. Celý svet sa dal do pohybu. Levy sa naučili loviť a tí, čo nelovili, sa učili utekať a skrývať.

Stále mu však niečo chýbalo. Rozhodol sa, že svet nebudú tvoriť len ryby, plazy a iné zvieratá. Chcel vytvoriť niečo nové. Niečo, čo dokáže vytvárať rôzne veci. Nie nadprirodzenou silou, akú má on sám, ale silou svojich rúk. Novému druhu dal odhodlanie, trpezlivosť a silu. Silu bojovať, ovládať iných a zabrať všetko, čo pomôže prežiť. Prvé inteligentné bytosti, ktoré stvoril, boli bojové kmene. Neboli to ľudia alebo elfovia, nechodili spriamene. Nevedeli komunikovať navzájom. Vedeli však dve veci a dokázali to výborne. Bojovať a modliť sa. Modlili sa k veľkému Bojovníkovi a bojovali bez strachu a bez rozumu. Bojovník vytvoril bytosti, ktoré nevedeli žiť, ale vedeli zabíjať.

Vytvoril dvesto bojovníkov a po chvíli neostal nažive ani jeden. Miesto, kde ich vytvoril, sa zmenilo na pamätník kompletnej skazy. Vytvoril nové bojové kmene a vždy to dopadlo rovnako. Škrtili sa, brali do rúk kamene a usmrcovali sa navzájom. Žili krátko a nič sa nemenilo. Ďalšia vlna dopadla rovnako. Stvoriteľovi to stačilo. Keď chcel zažiť

niečo vzrušujúce, pridal nových bojovníkov a tí sa postarali o jeho krátke potešenie.

Po dlhom čase dostal nový nápad. Už nebude pridávať primitívnych bojovníkov. Vyskúša niečo nové, zložitejšie. Tak vytvoril nové bytosti. Stále boli silné a dokázali ničieť, ale dal im veľký dar. Veľký Bojovník im dal reč. Naučil ich spolupracovať. Pomáhať si. Došlo k vojnám, ale tentokrát nezomreli všetci. Tí najsilnejší z najsilnejších vyskúšali niečo úplne nové. Mier. Podali si ruky. Túto rasu pomenoval trpaslíkmi a ukázal im, ako si stavať obydlia na zemi i pod zemou. Ukázal im, ako môžu kamene nahradiť prvými nástrojmi a zbraňami. Niektorým dal iné vlastnosti a spôsobil, aby sa odlišní trpaslíci potrebovali. Venoval svoj čas tomu, aby bola táto rasa pre neho dokonalá. Vznikli muži a ženy. Mladí a starí. Zariadil, aby mladí starli a aby starší zomierali nielen na následky zranení z bojov.

Keď to všetko urobil, pocítil únavu. Na chvíľu prestal ovládať svet a len tak sa pozeral. So svojim výtvorom bol spokojný. Vďační trpaslíci mu stavali sochy a on nevytvoril choroby, aj keď to plánoval. Čisto z lásky k svojim trpaslíkom.

Postupom veku bol veľký Bojovník čoraz viac ospalý. Aj pre neho bolo vytváranie celého sveta náročné. Tvoril a spal. Spal a tvoril. Počas jeho spánku nič nenapredovalo a krehké mechanizmy sa často zrútili. Niektoré druhy vyhynuli, iné obsadili celú planétu a zomierali od hladu.

Tak ako jeho predchodca, aj on začal uvažovať o pomocníkovi. Nechcel však dopadnúť rovnako. Rozhodol sa, že si vytvorí svojich zástupcov. Svoje deti. Tie však budú mať len časť jeho moci. Nazval ich

Avahi. Oni boli prví bohovia. Veľký Bojovník ich vytvoril sedem a každý z nich dostal inú úlohu.

3. kapitola – Sedem detí Bojovníka

Nedlho po tom, čo sa Bojovník zmenil z najaktívnejšej bytosti v jemu známom vesmíre na pasívneho pozorovateľa, sa začali diať zvláštne veci. Jeho sedem detí bolo rovnakých, ale postupne sa začali meniť. Začali sa špecializovať a ich celkové charakteristiky sa menili postupom času.

Každé dieťa dostalo meno. Len jedno jediné sa však rozhodlo, že si ho nechá. Najstaršie dieťa dostalo meno Arowe. Bolo to krásne, nebeské stvorenie. Napriek tomu, že bola najstaršia, bola večne mladá a predstavovala dobrú časť jej stvoriteľa. Arowe nebola nikdy pyšná, nepoznala závisť a milovala život. Spoznávala ho a učila sa o živote všetko na to, aby ho mohla lepšie udržiavať a chrániť. Považovali ju za najlepšie, najčistejšie a najúprimnejšie z detí.

Druhé dieťa, tiež ženského pohlavia, si vybralo meno Arna. Arna bola škaredá, ale veľmi sympatická. Jej práca bola vždy zároveň zábavou. Arna bola bohyňou dobrej nálady, humoru a veselosti. Vždy sa usmievala a to aj vtedy, keď jej bolo do plaču. Všímal si všetko negatívne na svete a hľadala v tom niečo dobré. Na starých rytinách je zobrazovaná ako nepekná pani, ktorá má v rukách teplé oblečenie a horúce nápoje. To preto, že často chodievala medzi utrápenými ľuďmi. Tí, ktorým bola zima, od nej dostávali práve teplé oblečenie, horúci nápoj a samozrejme všetko s úsmevom.

Tretie dieťa bolo tvorivé. Dostalo meno Cladia a ihneď si ho zmenila na Aidalc. Vlastne všetko s ním bolo úplne naopak. Neučilo sa spoznávať krajinu. Učila sa, ako sa vyhnúť klasickému poznávaniu. Všetko muselo byť podľa nej. Volala všetkých a všetko inými menami, ako boli pre ostatných bežné. Hneď po zrodení utekala, ale postupne, ako starla, začala chodiť štvornožky. Namiesto plaču sa smiala a tam, kde ju žiadali o pomoc, zoslala hurikán. Nikdy nebola obľúbená a jej z nejakého dôvodu vyhovovalo, že sa k nej nikto nemodlil.

Štvrté dieťa a zároveň posledná dcéra Bojovníka si dala meno Hena. Venovala sa liečeniu, ale tvárila sa, ako keby ju to nikdy naozaj nebavilo. Mala rada svojho stvoriteľa, ale nie až tak moc. Keď ju niekto o niečo žiadal, väčšinou ho oŕflala a robila len to, čo sama chcela. Stala sa vzorom pre rôzne neprijemné vlastnosti, ale nebola priamo zlá.

Piate dieťa si zvolilo meno Seon. Tento udatný boh miloval moria, oceány, všetky rieky i všetky kvapky vody. Miloval dobrodružstvá a ďaleké cesty k neznámym brehom. Stal sa patrónom námorníkov. V svojom živote však veľa nedokázal.

Šieste dieťa si zvolilo meno Cyrun. Podobne ako Seon, ani Cyrun veľa nedokázal. Zaujímal sa o históriu. Snažil sa od Bojovníka zistiť čo najviac. Pozoroval hviezdy a všetko si zapisoval. Jeho cieľom bola dokonalá múdrosť.

Siedme dieťa však začalo všetko veľmi rýchlo meniť. Jeho život je dlhým opisom nehanebných skutkov a dovoľoval si veci, ktoré boli podľa každého tak kruté, že sa o nich vôbec nechceli rozprávať.

4. kapitola – Vzostup zla

Siedme dieťa, Herdan, bolo zo začiatku rovnaké ako všetky ostatné. Malý Herdan objavoval, smial sa a tvoril. Páčil sa mu svet taký, aký je – ale rád niečo zmenil tak, aby to bolo podľa neho lepšie. Niekedy sa zhodoval s väčšinou ostatných, inokedy nie. Zaujímal sa o život, i o odvrátenú časť života. Pozoroval, ako Arowe vytvára úplne nový národ. Vznešených lesných elfov. Krásnu rasu, ktorá miluje mier a harmóniu. Aj Herdan si ich obľúbil, aspoň zo začiatku. Páčilo sa mu, čo všetko dokážu. S niektorými sa dlho rozprával a vedel trpezlivo počúvať. Všimol si rôzne drobné konflikty a nezrovnalosti. Všetky tie detaily, na ktoré by niekto iný po krátkom čase zabudol, si zapisoval do svojej veľmi dobrej pamäte. Pamätal si, kto komu povedal niečo zlé. Dokonca aj to, čo si kto myslel.

Bol najmladší z detí. Štyri sestry, traja bratia a večný otec, ktorý väčšinou spal. Niekedy sa zobudil a všimol si, čo robia jeho deti. Hlavne Arowe. Herdan dobre vedel, že Arowe je jeho najobľúbenejším dieťaťom, i keď by mal mať rád všetky rovnako. Zdalo sa mu to byť veľmi nespravodlivé. Však predsa on je tá najdôležitejšia časť Bojovníka. Bojovnosť! Chuť zabíjať! Tiahnuť do boja a poraziť nepriateľov. Herdan si vždy myslel, že konflikt je nevyhnutný.

Náhodou sa dostal k hádke medzi Seonom a Cyrunom. Poznal argumenty a pri ich hádkach bol ticho. Počúval. Keď bratia od seba odišli, prišiel za prvým a následne za druhým. Hovoril im klamstvá. O rôznych veciach. Snažil sa postaviť brata proti bratovi. Zariadiť, aby

proti sebe bojovali. Hľadal slabé stránky, rozdúchaval malú nenávisť do obludných rozmerov. Netrvalo dlho a jeho plán skoro vyšiel.

Zasiahla však Arowe. Informovala obidvoch bratov o tom, že obidvaja si zaslúžia pokoj a radosť zo života. Žiadne zlo ich nemôže poštváť proti sebe. Povedala tiež to, že sa navzájom potrebujú. Práve tieto slová neskôr prekrútil Herdan tak šikovne, že napriek varovaniu od Arowe sa dvaja bratia pustili do seba. Keď boli v tom najtvrdšom boji, Herdan využil svoju magickú silu a nikým nevidený naraz obidvoch bratov prebodol. Jedno bodnutie mu však nestačilo. Bodal znovu a znovu a bezvládne telá prestali klásť odpor. On však neprestal.

Keď sa o tom dozvedela Arowe, prejavila všetku svoju silu a pokúsila sa svojho otca zobudiť. Vedela, že to je jediná možnosť, ako Herdana zastaviť. Jej plán vyšiel. Bojovník sa zobudil.

Herdan, alebo boh smrti, ako sa začal nazývať, bol pripravený. Dlhو zbieral akúkoľvek špinu proti Arowe. Vymýšľal si komplikované príbehy, ktorými ju neustále odsudzoval. Vymýšľal si nepravdy, ktoré boli tak dobre skryté, že ich niekedy aj sám veľký Bojovník považoval za pravdu. V tom čase bol boh smrti v slovách mimoriadne obratný a všetko dokázal vysvetliť tak, aby sa mu nič nestalo.

Bojovník prehovoril. Povedal Arowe, že ak má byť neustále nejaký konflikt medzi ňou a Herdanom, nech sa stane Slnkom a svieta na všetkých obyvateľov hrejivé lúče. Nemohla súhlasiť, ale pod Herdanovým naliehaním padlo finálne rozhodnutie.

Arowe sa pripravovala na doživotnú úlohu a jej najmladší brat využil, že ich otec znovu zaspal. Zmlátil ju neuveriteľne krutým spôsobom a surovo ju znásilňoval. Tyranovi porodila štyri deti a on pred ňou všetky zabil. Toto sa neustále opakovalo.

Herdan väznil svoju sestru, ale nezabúdala ani na iné. Jednu za druhou chytal a mučil. V porovnaní s Arowe zomrela každá sestra relatívne rýchlo a bezbolestnou smrťou.

5. kapitola – Prvί ľudia

Doba temna. Nijako inak sa nedá nazvať obdobie, keď Herdan vládol svetu. Arowe mu bola prinútená slúžiť. Pretože s ňou nikdy nebol spokojný, neustále pociťovala jeho hnev.

Boh smrti mal len jeden strach. To, že sa Bojovník zobudí a nahnevá sa na neho. Stále sa nemôže s jeho silou rovnať. Naučil sa tajomstvá liečivých bylín celkom nečakaným spôsobom. Keď zabil svoju sestru Henu, tak sa v momente naučil všetko, čo vedela. S ich pomocou udržiaval Bojovníka v dlhodobom spánku. Najskôr bez emócií. Po vražde Arny sa však začal zo všetkého smiať. Priamo diabolský smiech a temné plány začali jeho osobnosť umocňovať. Zmenil sa na niečo divé a bezohľadné a bol na to hrdý. Po zabití Cladie sa rozhodol, že aj on bude riešiť niektoré veci úplne naopak. Nechal sa volať Herdan a inokedy Nadreh. Uzimených kropil ľadovou vodou a tým, ktorí trpeli horúčkou, podpaľoval posteľ.

Reč je predovšetkým o ľuďoch. Jednej z jeho obľúbených rás. Stvorenie tejto rasy je pritom na tomto svete veľmi jednoduché. Herdan chcel trpaslíkov, ktorí sa nevojdu do niektorých trpasličích chodieb. Zároveň chcel elfov, ktorých život bude podstatne kratší a ktorí si budú myslieť o harmónii a ostatných veciach presne to, čo on. Dal im schopnosť nenávidieť a naučil ich, ako môžu ostatným závidieť. Išlo o zlaté obdobie vrahov a zlodejov, zatiaľ čo pre ostatných bola doba temna.

Herdan ich učil, ako získať to, čo potrebujú. Nie vždy čestným spôsobom. Ukázal im, ako kľčovať lesy – a poradil im, že najlepšie drevo majú posvätné stromy elfov. Taktiež im ukázal, ako sa budujú veľkolepé chrámy i to, že dobrý materiál na ich stavbu majú tie chrámy, ktoré sa mu z nejakého dôvodu znepečili. Ukazoval bojovníkom, ako bojovať a zabíjať. Učil ich, ako držať meč či kopiju a spôsobovať v radách nepriateľov peklo. Nikdy ich však neučil, ako používať štít. Nezakazoval ich používanie, ale prikázal všetkým veliteľom, aby dávali štíty len ženám. Muži potrebujú podľa jeho slov zbrane, nie okrasné drevka.

Postaral sa o tréning elitných zabijakov, ktorí nepoznali zľutovanie. Dával im najlepšie zbrane, nútil ich do najťažšieho výcviku, kde potili krv a museli piť krv zabitých nepriateľov. Dal im rýchlosť, nezmiernu odvahu a každému nahovoril, že práve títo najtvrďší z bojovníkov ich ubránia. Poslal ich proti hústke zurganov a títo skvelí bojovníci ľahko vyhrali. Následne ich poslal proti tým, ktorých mali chrániť. Výsledok bol ten, že musel celé ľudské pokolenie vytvoriť nanovo. Z prvých miest boli len ruiny a nebolo by toho, kto by mohol čo i len kráčať medzi mŕtvolami na mieste najväčších bitiek.

Herdan vytvoril nové a nové skupiny ľudí a kým bol pri moci, títo ľudia rýchlo zosilneli. Keď prišiel podľa boha smrti čas, ich existencia sa skončila obzvlášť krutým spôsobom. Ľudia nie sú jediní, koho týral. Ublížoval trpaslíkom, elfom, dokonca i zurganom. Jeho špeciálnej rase, ktorá mala jediný cieľ a jediného pána.

Po obzvlášť krutom holokauste sa rozhodol, že urobí veľmi zvláštny pokus. Vyhubil úplne všetkých ľudí a vytvoril desať tisíc

ľudských bytostí na jednom mieste. Pri kúsku kameňa, na ktorom bolo napísané slovo Aringold. Ľudia, ktorí opätovne nemali žiadne vedomosti, nemohli ostať na tom istom mieste. Rozpýchli sa a Herdan ich učil to, čo považoval za vhodné. Zatiaľ čo oni spoznávali jeho a tiež hlad, smäd a rôzne utrpenia.

6. kapitola – Eraniel

Špeciálna kapitola Herdanovej krutosti sa týka Eraniel. Jej príbeh je zvláštny a rozhodne nejde o nič príjemné. Eraniel má zaujímavý pôvod. Ide o dieťa Herdana a Arowe. Jedno z pôvodných štyroch detí. Jej život sa začal, kuriózne, jej smrťou. V časech, keď každý potomok tých najväčších kozmických bytostí má nejakú silu, sa tá jej zdá najviac bizarnou.

Eraniel zomrela. Znovu a znovu. Bola to jej vlastnosť. Žiadny večný život. Pri Herdanovi skôr večná smrť. Vždy, keď ju niekto zabil, sa vrátila. Skôr alebo neskôr. Dcéra dvoch veľmi odlišných rodičov. Herdana a tej, ktorá slúžila ako slnko. Jej prvé zrodenie je v svojej podstate jedinečné. Slza slnka.

Mnohokrát znásilnená Arowe mala niekoľko detí a Eraniel je jediná, ktorá sa vrátila späť. Počas jej dlhého plaču, keď aj jej ukradol Herdan úsmev. V krátkych obdobiach, keď bola Eraniel živá, bola veľkou pomocníčkou mnohých rás. S Herdanom nemala nič spoločné, ale Arowe bola jej vzorom. Tak ako jej matka, aj ona milovala život. Prinášala lásku, pochopenie a učila rozličné národy užitočným umeniam.

Jednu vec však mala spoločnú s Herdanom. Cit pre vojenské záležitosti. Eraniel bola aj medzi vojakmi, ale učila ich presný opak toho, čo Herdan. Učila bojovať so štítom. Brániť sa útokom. Učila

vojakov, čo je to česť a ako môžu silní ochraňovať slabých. Učila ich tiež hodnotu života.

Eraniel nikdy netúžila po tom, aby jej niekto staval chrámy. Napriek tomu to elfovia robili. Celkovo boli elfovia jej obľúbeným národom. Učili sa od nej a ona sa snažila učiť od nich. Milovala stromy, líuky, všetky živé bytosti a ich diela.

Herdan ju často zabíjal. Znovu a znovu. Pri tom, ako besedovala s elfami. Pri liečení zranených. V jej spánku i vtedy, keď sa pred ním dobrovoľne vzdala a prosila o rýchlu smrť. Tú však nikdy nedostala. Dokonca vytvoril špeciálne, čierne nože, ktoré dokázali roztrhať jej telo kúsok po kúsku.

Napriek tomu, že Arowe videla všetko, čo sa deje s jej dcérou, nemohla zasiahnuť. Herdanovi sa nemohla rovnať. Jej jedinou nádejou bol spiaci Bojovník. Často sa ho snažila prebudiť, ale len málokedy sa jej to podarilo. Bojovník napomenul Herdana a išiel znovu spať. Takto to išlo skoro stále a pre Eraniel to znamenalo ďalší kolobeh života a smrti.

7. kapitola – Lasker a Marasken

Pod striedavým velením Herdana a Eraniel vznikali nové národy a tie, ktoré už boli na svete nejakú chvíľu, sa stávali viac zložitými. Predovšetkým ľudia sa vyvíjali obzvlášť rýchlo. Zberači korieňov a lovci malých zvierat sa predovšetkým pod dohľadom Eraniel a jej elfov dostávali na vyššiu úroveň. Začali obrábať pôdu a neskôr masívne polia. Vymenili jednoduché domčeky za hrady a paláce. Tam, kde stáli jednoduché drevené palisády, vznikali kamenné múry a vodné priekopy.

Prví vládcovia ľudí zažili rôzne pohromy. Herdanove choroby, vojny a občasnú povodne a zemetrasenia mali rozličné vplyvy. Niektorí veľkí hrdinovia umreli v nezmyselných vojnách, iní pod troskami domov a palácov. Jedna z obľúbených smrtí temného boha bolo zasypanie akoukoľvek budovou. Väčšinou chrámom.

Po tom, čo bol vládnucci rod Gerenov kompletne zasypaní, použil túto istú metódu o niekoľko rokov na celý rod Hazelov. Mená ďalších ôsmich rodov si história nezapamätala. Prvý rod po týchto udalostiach, ktorí sa udržal, je rod Maraskenov. Tento rod ovládol západ, zatiaľ čo východné časti ríše ovládli malé rody pod vedením prvého z Laskerov.

Ani oni však nemali na ružiach ustlaté. Okrem klasických problémov prišlo aj k netradičnej a jemne humornej situácii. Herdan dokáže niektoré veci mimoriadne skomplikovať pre svoje vlastné potešenie.

Medzi jeho darmi patrí možnosť presviedčať, nech ide o čokoľvek. Presvedčil elfov, že ich kráľ je najstarší živý Marasken a presvedčil Maraskenov, že ich najvyšší veliteľ je kráľ elfov. Výsledkom bol dokonalý zmätok, ktorý vytvoril prvé masové vyvražďovanie medzi národmi.

Eraniel, ktorej sa podarilo všetko zachrániť, pripravil Herdan ešte menej typický trest. Nechal ju žiť. Stiahol sa a pre ľudí, elfov, trpaslíkov a mnohých ďalších začína zlatý vek. Každý živý bytosti povedal, že sa vráti. Len Eraniel nie. Tá sa to samozrejme veľmi rýchlo dozvedela.

8. kapitola – Zrodenie temných elfov

Po tom, čo sa Herdan rozhodol nezasahovať, si mohli všetci odpočinúť. S výnimkou tých, ktorí sa jeho pôsobením dostali z krásnych lesov na pustý ostrov Azoya. Neveľká a málo zaujímavá krajina, kde namiesto lesov možno nájsť len pichľavé kríky a piesok. Elfovia, ktorých sem dostal Herdan, sa ocitli v niečom, čo by sa dalo prirovnať k pekle. Horúčava, žiadny tieň a nedostatok pitnej vody.

Táto skupina prežila. Museli však zmeniť všetko, čo poznali. Namiesto prechádzok pod korunami stromov sa začali hrabať v nehostinnej zemi. Vyhýbali sa ostrému svetlu a začali meniť i svoju stravu. Odporné podzemné huby sa stali ich hlavnou potravou.

Jeden z elfov sa dostal cez zložité podzemné cesty až na hlavný kontinent a znovu sa dostal medzi elfov. Rovnakých, ako bol on sám, ale zároveň úplne iných. Tí mu nerozumeli. Nepovažovali ho za svojho strateného brata. Dokonca neboli ani zvedaví na jeho dobrodružstvá. Tolerovali ho, ale veľmi zvedaví na jeho život, ani na všetko na ostrove Azoya, neboli. Mimoriadne zo začiatku.

Tento elf sa predstavil ako Nadreh. Hovoril pútavo a využíval svoje schopnosti. Presviedčal a sľuboval. Hľadal rozdiely medzi elfami a snažil sa ich využiť na to, aby sa rozdelili na dve skupiny. Po čase sa naozaj stalo, že časť bola ochotná odísť preč. Opustiť lesy a zostať do podzemia.

Tento neznámy mal tiež niečo, čo ostatným elfom chýbalo. Učenie o mágií. Nie tej liečiacej o mágií. Ani obranné kúzla. On poznal mágiu, ktorá v sebe skrývala krv a oheň. Krvavá mágia, ktorá ukazuje aj to, čo by malo byť skryté. Ohnivé kúzla im ukázal tiež. Žiadne ukazovanie, ako založiť jednoduchý oheň. V svojich ukázkach používa vyčarované zvieratá, ktoré sú stvorené z plameňa. Spaľujú všetko, čo im prikáže. Okrem zvierat ukazuje tiež jednoduchú strelu, ktorú dokáže len on. Malá prskavka, ktorá sa po chvíli začína zväčšovať, až ju vidno všade.

Niektorí elfovia sa pýtali, prečo im to ukazuje a prečo by mali vlastne opúšťať rodnú krajinu. Nadreh použil tieto kúzla proti nim. Už o nich nikto nikdy nepočul. Len jeden sa postavil proti Nadrehovi. Ten, kto našiel odvahu a po skončení tohto besnenia mu odsekol hlavu. Následne viedol svoj oddiel do podzemia. Prijal meno, pod ktorým ho budú poznať celé generácie a až do svojej smrti si bude vážiť nie Herdana, ale Eraniel. Bol to Daeryl.

9. kapitola – Slová prvých bohov

Herdan nikdy skutočne nezomrel. Keď povedal, že odchádza, tak nikdy neodišiel. Všetko bola len hra. Taká, ktorú on režíroval a každý v nej mal svoje miesto.

Z dvoch dôvodov si obľúbil chrámy zasvätené Eraniel. Jednak veľmi rád niekoho zasypal, či už sám, alebo s pomocou niekoho iného, a taktiež išlo o niekoľko nápisov. Na stenách boli slová, ktoré údajne povedal veľký Bojovník a jeho deti. Všetky tieto slová sa šíрили ústnym podaním medzi rôznymi rasami, ale i písanou formou. Tú si Herdan rád prezeral a menil podľa seba. Slová od Arowe, Arny, Cladie a ostatných boli prekrútené, prepísané a poriadne zmenené. Alebo boli tie isté slová ponechané, ale písané krvou a každý, kto ich uvidel, zomrel úplne novou smrťou, ktorú si špeciálne na toto vytvoril. Jeho nová metóda bola šialenejšia ako obvykle. Prekonal sa. Jednotlivé časti toho, kto si texty prečítal, poslal na všetky ostatné chrámy. Tak bol po krátkom čase jeden chrám plný ľavých rúk, druhý pravých nôh a tak podobne.

Od Herdana pochádzajú slová: Harmónia je lož. Silní vládnu svetu. Nič nepríde bez obetí. Všetky tieto slová sa stali mottom temných elfov. Ostatné slová sa nezachovali. Dokonca ani tie od veľkého Bojovníka.

Bojovník urobil pomedzi svoje dlhé obdobia spánku len minimum vecí. Jedna však zmenila osud celého sveta najviac. Dostal Herdanovu dušu do džbánu. Úplne obyčajnej nádoby. Toto netradičné

väzenie fungovalo výborne, až do čias, keď na scénu prichádza nová generácia temných elfov.

Môžete si o tom prečítať viac v knihe Prekliatie temných elfov: Sianov osud.